

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski
Sędziowie:	SA Stanisław Stankiewicz SA Bogumiła Metecka-Draus (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej Janiny Rzepińskiej

po rozpoznaniu w sprawie **D. A.**

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt III K 75/14

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

postanawia

1. na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy,
2. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze, oraz § 2 ust. 3 i § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. z Kancelarii Adwokackiej w S. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) złotych w tym podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu za obronę w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Skazany D. A. wnioskiem dnia 7 października 2013 r. domagał się wydania wyroku łącznego, tj. połączenia prawomocnych wyroków – Sądu Rejonowego w Łobzie z dnia 16 października 2003 r. w sprawie II K 340/03 oraz Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 lipca 2004 r. w sprawie III K 82/04 i Sądu Rejonowego w Łobzie z dnia 13 sierpnia 2009 r. w sprawie II K 87/09, jak i wyroku Sądu Rejonowego w Łobzie z dnia 15 czerwca 2012 r. w sprawie II K 220/12.

Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz orzekł o kosztach postępowania. W uzasadnieniu Sąd meriti argumentował, że w przedmiotowej

sprawie nie zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej, a tym samym do wydania wyroku łącznego. D. A. czyny osądzone wyrokami, zawartymi w karcie karnej popełnił już po dacie wydania kolejnych wyroków. Podobnie kara wymierzona wyrokiem z dnia 23 stycznia 2012 r. przez sąd niemiecki w sprawie 743 Js 21380\11 62 Cs 5\12 DE-PL- NOT00000176728 nie podlega łączeniu z orzeczonymi karami pozbawienia wolności, bowiem wyrokiem tym orzeczono karę grzywny, zatem karę innego rodzaju, która nie podlega łączeniu z karami pozbawienia wolności.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiódł obrońca skazanego zarzucając obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. w związku z art. 572 k.p.k. skutkujące uznaniem, iż w przypadku skazanego D. A. brak jest warunków do wydania wyroku łącznego. Na tej podstawie obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu pierwszej instancji oraz zasądzenie tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej skazanemu z urzędu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy skazanego okazało się bezzasadne.

Zgodnie z przepisami kodeksu postępowania karnego, wyrok łączny można wydać jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów. Przesłanki materialnoprawne orzeczenia kary łącznej zostały określone w przepisach kodeksu karnego - art. 85 k.k. i następane. W myśl przywołanego przepisu, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy należy stwierdzić, że wydanie wyroku łącznego jest możliwe w stosunku do spraw nawet prawomocnie osądzonych, ale może obejmować tylko te czyny, które zostały popełnione przed wydaniem pierwszego, chociażby nieprawomocnego wyroku. Tymczasem analiza dat popełnienia czynów przez D. A. i wyroków osądających poszczególne z nich, prowadzi do wniosku, iż nie zostały spełnione przesłanki do wydania wyroku łącznego. Dokładnie bowiem, jak wykazał to Sąd Okręgowy, kolejnych przestępstw skazany dopuścił się po osądzeniu wcześniej przez niego popełnionych czynów zabronionych. Stwierdzona w tej sprawie konfiguracja dat popełnienia przestępstw i wyroków uniemożliwia zatem wydanie wyroku łącznego.

Odnosnie natomiast skazującego wyroku sądu niemieckiego godzi się zważyć, że z przepisu art. 92a k.k. wynika jednoznacznie, iż wyrokiem łącznym nie obejmuje się orzeczeń skazujących, wydanych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Tym samym należy potwierdzić stanowisko Sądu I instancji, iż w tej sprawie brak jest podstaw do wydania wyroku łącznego.

W zgodzie z powyższym, Sąd Apelacyjny postanowił, jak na wstępie.

O kosztach obrony udzielonej z urzędu, Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie § 14 pkt 5 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U 02.163.1348 z późn. zm.).